

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.959 van 20 april 2017
in de zaak A. 216.714/XIV-36.623**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Blomme
kantoor houdend te 8820 Torhout
Vredelaan 66
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 augustus 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 149.593 van 13 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.535 van 10 september 2015.

Verweerster heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eersteauditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerster dient op 19 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraagongegronnd met een beslissing van 3 juli 2014. Op dezelfde datum neemt de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing waarmee een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 18 augustus 2014 stelt verweerster tegen de drie voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de drie meergenoemde beslissingen met een arrest van 13 juli 2015. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig, genoemd “eerste”, middel de schending op van de artikelen 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet, van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek” en van “de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest uitgaat van de premisse dat de door de behandelende arts geattesteerde medische vaststellingen moeten worden beschouwd als vaststaande gegevens die door de ambtenaar-geneesheer slechts kunnen worden weerlegd op grond van bijkomende objectieve stavingstukken, terwijl de ambtenaar-geneesheer in het kader van zijn specifieke controleopdracht nochtans vrij is om af te wijken van het standpunt van de behandelende arts van verweerster, waarbij een louter verschil in mening tussen de ambtenaar-geneesheer en de behandelende arts niet kan volstaan om tot de nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing te besluiten.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet dat tot die bepaling heeft geleid,

blijkt volgens de verzoekende partij dat de ambtenaar-geneesheer volledig wordt vrijgelaten in zijn beoordeling van de door de vreemdeling ingediende medische attesten. De ambtenaar-geneesheer heeft een specifieke controletaak die volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts. Hij moet niet nagaan of de vreemdeling alle behandelingen in het land van herkomst kan krijgen die in België verkrijgbaar zijn doch hij moet slechts onderzoeken of er een reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ten onrechte uit van de veronderstelling dat het door de ambtenaar-geneesheer uit te voeren onderzoek van verweersters medische situatie niet zou verschillen van de tussenkomst van een behandelende arts van verweester, waarbij de vaststellingen van deze behandelende arts als vaststaande feiten zouden moeten worden beschouwd tot bewijs van het tegendeel. Waar in het bestreden arrest wordt overwogen dat de ambtenaar-geneesheer op geen enkele wijze toelicht op welke basis hij de “duidelijke vaststellingen” van de behandelende geneesheer naast zich neerlegt, verwijst de verzoekende partij naar de uitdrukkelijke tekst van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juni 2014 waarin de bevindingen van verweersters behandelende arts stuk voor stuk terdege worden weerlegd vanuit de specifieke controletaak van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus zowel de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer als zijn eigen annulatiebevoegdheid miskent.

5. Verweester herhaalt in de memorie van antwoord de middelen die zij heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat de Raad van State als cassatierechter enkel kan oordelen over de rechtmatigheid van de uitspraak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, zonder diens beoordeling over te doen en zelf de toedracht van de zaak te onderzoeken. Verweerster gaat niet in op de cassatiemiddelen, zodat de verzoekende partij volhardt in deze middelen.

Beoordeling

7. De aanvankelijk bestreden beslissing waarmee verweersters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juni 2014. In dit advies wordt verwezen naar een medisch attest van 22 juli 2010 “waaruit blijkt dat betrokkene toen een ontsteking had van de distale patellapees, de behandeling was conservatief” en naar negen medische attesten van verweersters psychiater “waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie en een PTSS”. Het advies luidt verder als volgt:

“Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven depressie en PTSS actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier psychische aandoeningen die als dusdanig niet te objectiveren vallen, evenmin als de noodzaak om ze te behandelen. Door dergelijke aandoeningen aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een *conditio sine qua non* in het therapeutisch proces. Uitspraken *in casu* over de mogelijke behandelingsduur zijn dan ook louter speculatief. Suggesties in positieve of negatieve zin kunnen het ziekteverloop sterk bepalen. Overigens ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast dat verweerster volgens de door haar ingediende getuigschriften lijdt aan depressie en PTSS en dat de ambtenaar-geneesheer die diagnose niet betwist. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer beweert dat de depressie en PTSS een gunstig verloop in de tijd kennen, dat de behandeling enkel symptomatisch en

zeker niet essentieel is, dat het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij behandeling, en dat de in verweersters attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de ambtenaar-geneesheer zich voor zijn advies, zonder te verwijzen naar stavingstukken of feitelijke elementen, baseert op eigen inzichten en overtuigingen. Dit zou niet getuigen van behoorlijke feitenvinding. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “de ambtenaar-geneesheer [zich] beperkt [...] tot algemene veronderstellingen omtrent de psychische aandoening van verzoekster” en dat, “aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gesteund of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, [...] de beslissing [...] aangetast [is] door een motiveringsgebrek”, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

8. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In het vijfde lid wordt bepaald dat “de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze ambtenaar-geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot het voornoemde artikel 9ter heeft geleid, wordt eveneens vermeld dat de appreciatie

van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden overgelaten aan de ambtenaar-geneesheer die een advies geeft aan de gemachtigde ambtenaar. Er wordt aan toegevoegd dat de ambtenaar-geneesheer volledig vrij wordt gelaten in zijn beoordeling van de medische elementen en dat hij, indien hij het noodzakelijk acht, het advies van deskundigen kan inwinnen. (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 35)

Er bestaat geen betwisting over welke medische elementen precies worden aangevoerd door verweerster, te weten PTTS en een depressie. Er bestaat evenmin betwisting over dat de ambtenaar-geneesheer deze elementen in zijn advies, waarop de aanvankelijk bestreden beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is gesteund, heeft besproken doch heeft geoordeeld dat ze geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verweerster.

Te dezen geeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 26 juni 2014 duidelijk aan waarom hij met betrekking tot de noodzaak van behandeling van verweersters psychische aandoeningen tot een ander standpunt komt dan verweersters behandelende arts in een aantal medische attesten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat dit niet omdat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich voor zijn advies heeft gesteund op “objectieve gegevens”.

Door te eisen dat de ambtenaar-geneesheer moet “verwijzen naar stavingsstukken” en zich moet steunen op “feitelijke elementen” of “bijkomende vaststellingen” om tot een ander advies te komen dan het standpunt van verweersters behandelende arts, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afbreuk aan de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vastgelegde vrije appreciatiebevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer. Waar zijn advies zelf gemotiveerd is, kan de ambtenaar-geneesheer er niet toe worden verplicht de beweegredenen voor die

motieven te zoeken buiten zijn eigen beoordelingsbevoegdheid, voor zover hij niet meent dat het nodig is een beroep te doen op deskundigen.

Het tweede middelonderdeel is gegrond wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die bevoegdheid volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 149.593 van 13 juli 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig april tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques